

Kint szinte támo­lyogtam a világosságtól. A nyár, gondoltam vadul. A panzió szobájában mosolyogva várt az asszony. Azt mondta, meglátod, hamarosan kisüt a nap. És tényleg, nemsokára hétágra sütött. Fogtuk a cók­mókot és hazautaztunk. Pár nap múlva már Szozopolban voltunk. A vágyott tenger partján. A kavicsos majd homokos strandon. És mintha nem is lett volna semmi. Talán nem is volt, uram.

Hol is hagytam abba? Még csak a kegyvesztettek negyedéből hozták diadalmenetben? Vagy a fülek peremén a muzsika már kicsordult, és alkalmi verseinket búgtuk? Lényeg, hogy amint a hazatérés karjelét megadták, azonnal a védett tömbbe siettem. Átvágtam az emlékműtől zsúfolt téren, beléptem a napfogóktól derengő lakásba, és megettem ezt a szerelemtől bágyadt macskát. A földig érő tükörben figyeltem, hogy ujjaim elvesznek a szőrben, de a gyűrű még világít. Felvettem a kényeztető pózt, éreztem az állat illatát, a szemem sarkából láttam a körömcipőket. A katedra nyelvén hallottam, hogy nem idegen tőlem a halottihoz megejtően hasonlító pompa, és bemozdultam, ahogy lefényképeztél a telefonoddal.

Gál Ferenc 33

TEREPEN

BEAVATÁS ELŐTT

Most egy vagyok velük,
 most egy közülük, mutatta
 babái körében a gyermek.
 Segítenek elkenni a párkányon
 a cseppeket, és egyre jobban
 hasonlítanak rám, noha át sem
 öltöztettem őket, mondta.
 Rábólintottam, és kivittem
 a szigetre egy kicsit szagolni,
 de minden vizes volt.
 A zenélő kút közelében azért leültem.
 A tavacsánál középkorú pár
 kóstolgatta egymást,
 percek voltak csupán háromig,
 amikor hátulról jött oda,
 és anélkül, hogy megérintett volna,
 arra kért, hogy mind a két
 szememmel nézzem.

Ki tette fel az első kérdést?
 Ember Istennek? Ember embernek?
 Férfi nőnek? Nő férfinak?
 Alighanem banális volt és jelentéktelen.
 „Nem láttad a kőbaltámat?”
 „Hagysz egy kis mamuthúst nekem is?”
 „Mikor mész már végre vadászni?”
 „Hozol szép kardfogútigris-prémet?”
 Kedélyes Frédi-Béni-komédia-változatban
 Így néznének ki világfaggatásaink,
 Ám biztosra vehető-e, hogy a befuccsolt
 Amerikai álom felől ábrázolt háztartási csetepaték
 Koreográfiája ugyanígy működött már
 Akkor ott, a barlang mélyén?
 Egyetlen kabaré volt a világ,
 S mint görbe tükörben vetített kedélyes
 Torzképen, jóízűt kacaghat ma rajta a nyárspolgár,
 Söre, pattogatott kukoricája mellett?
 És ha mégsem csak mítosz az ősiség tudása?
 Ha mégis minden közlés valóban mélyebbről,
 Az évszázados megfogalmazatlanság közetrétegei
 Alól tört fel akkoriban iszonyú erővel,
 Mint lávafolyam? Ha az első ember
 Első kérdéseiben mégis inkább ásványszerűen
 Robbanékony líra vagy filozófia visszhangzott?
 „Mivégre föld és ég?”
 „Gyökér vagy ág a villám?”
 „Hogy került a tóba a hold?”
 „Hová lesz holt testből a lét?”
 Vagy az első változat cinizmusunk
 A második pátozunk szüleménye?
 Lehet, hogy évezredes elmélkedésben
 Koptatott agyunkkal, a belénk rögzült
 Sémák ócskavastelepén botorkálva
 El sem tudjuk képzelni, hogyan és mit
 Kérdezhetett az a bizonyos első?
 Hát már rákérdezni sem tudunk semmire?
 Hát már magára a kérdésre sem?

AZ ELSŐ

*Benkovics
 Sándornak*